

פרשת במדבר

תססה אתה יכולה...

משהו, ונותנים את כל הנשמה, ובסוף זה לא הלך. ניסיון לארגן שיטור, השקענו, ובסוף בקושי באו. ניסית למכור מוצר, הלכת לראיון עבוד, ובסוף התוצאה לא היתה כמו שרצית.

אתה יכול לומר לעצמך, ה' הוא זה שמחליט, אני לא עושה כלום, אני מבחינתי עשיתי כל מה שיכולתי, וככה ה' רצה. ומצד שני, צריך להיזהר, שכשאנחנו קוצרים הצלחות, לא נייחס אותן לעצמנו. אם האירוע היה מוצלח, הרשמתי את הסובבים אותי, הרווחתי, השיטור היה טוב, האירוע יצא מושלם, זה לא אני, זה ה'!

נכון שתמיד אנחנו אומרים שהיתה סייעתא דשמיא, וה' עזר לנו להצליח, אבל כאן התורה מלמדת אותנו, ה' עשה הכל, אין קשר בין מה שהשקעת למה שקרה, ככה שאין לך מה להתגאות, ואתה צריך להיות אסיר תודה לה'!

מי שמצליח להפנים את זה באמת, יהפוך להיות גם יותר רגוע. כי אם אתה חושב שהכל מונח על הכתפיים שלך, אז באמת, אתה צריך לרוץ, אתה חייב להצליח, אתה תהיה אשם אם זה לא ילך, אתה זה שנכשלת בחינוך הילדים.

אבל אם ה' עושה הכל, אז אתה רק נותן את המקסימום מאמץ שלך, ואת כל השאר, תשקיע באמונה ובטחון שהכל מאת ה'!

לכן אנחנו צריכים להשתדל להפסיק להשתמש בצמד המילים 'סתם חבל ש...', כשאנחנו עושים דברים טובים. סתם חבל שהשקעתי בשיטור הזה, לא באו מספיק כמו שחשבתי, סתם חבל שהלכתי לבית הכנסת גם ככה לא היה מניין, סתם חבל שניסיתי לעשות את המצווה הזו...

זה לא חבל, כי גם כשעשית, בעצם לא עשית כלום, זה ה' עשה הכל, וזה מה שהוא החליט, וזהו! אם הוא היה רוצה, היה אחרת, אז על מה יש להצטער?...

כמה אנחנו צריכים להיות מאושרים במתנה הזו שנקראת אמונה. לדעת שיש מי שעושה בשבילי את מה שאני צריך, מישהו שדואג לי, שמקשיב לי, שאכפת לו ממני.

יצא לי פעם ללוות נער צעיר, מעט אחרי הבר מצוה, שחווה גירושין של ההורים תקופה קצרה לפני כן. שאלתי אותו, "איך אתה מרגיש עם זה?"

הוא אמר לי, "תשמע, זה קשה, אני ואחותי לפעמים בוכים בלילות, אתה חי עם מישהו שהוא לא אבא שלך, זה אבא אחר, אבל זה מה שה' נתן, והוא גם נותן לי את הכוחות לעמוד בזה".

התרגשתי. אמרתי לעצמי, עד כמה גדולה המתנה הזו שנקראת אמונה. כשמחנכים ילד לאמונה מגיל צעיר, הופכים אותו לילד חזק, ילד בריא.

כמה חבל שיש אנשים שהניחו את האמונה מאחורי גוּם, ולא מלמדים את הילדים שלהם את יסודות האמונה. כואב הלב שבבתי הספר הממלכתיים מוותרים על הזכות להכיר את המסורת, ועל החוסן הנפשי שנותנת האמונה.

הייתה תקופה קצרה, שאמא שלי, עבדה פעם כסייעת בגני עירייה. והיא ספרה לי, שפעם היא שידלה ילד לוותר על איזה צעצוע, וכשאבא שלו הגיע, היא סיפרה לו בהתלהבות שהילד שלו היום ויתר על הצעצוע.

יש תחושה שכולנו מכירים אותה...

מי יותר ומי פחות, אבל כל אחד מאתנו חווה אותה לעיתים קרובות - לחץ...

יש אנשים שכמעט כל דבר מלחיץ אותם, ההתארגנות בבוקר, קניות, סידורים בבנק, הכנות לשבת, נהיגה, לא קל... יש דברים שמלחיצים כמעט כל אחד, מבחן, טסט, פגישה, הכנות לאירוע, ברית, בר מצוה, חתונה, טיפול רפואי, ועוד.

מה בעצם יוצר את תחושת הלחץ? אולי אם נדע מה יוצר אותה, נוכל להתגבר עליה, או לפחות למתן אותה.

מה שיוצר את תחושת הלחץ בדרך כלל, זו התחושה שאני זה שעושה הכל, אני מחליט! אני קובע! אני אמור להספיק! כשאדם מעמיס את הכל על הכתפיים שלו, הוא יוצר על עצמו עומס, וזה גורם לו לתחושה של לחץ, משהו גדול ממנו, מצב שיוצא משליטתו.

בפרשת השבוע, התורה מלמדת אותנו, שאין קשר בין מה שאתה עושה, לבין מה שקורה במציאות.

במבט ראשון זה נראה מוזר, מה זאת אומרת אין קשר? אני הולך לקנות ירקות, חוזר עם ירקות, ברור שיש קשר בין מה שאני עושה למה שקורה.

אבל לא. התורה מלמדת אותנו, שזה שהלכת לחנות לקנות ירקות זה משהו אחד, וזה שחזרת עם ירקות זה גזרה של ה'!

כמה פעמים הלכת לעשות משהו, ולא עשית בסוף? אתה רואה? לא כל מה שאתה רוצה קורה, עלולות להיות אלף תקלות בדרך, שכחת את הארנק בבית, החנות סגורה, הכסף לא הספיק, האשראי לא עבר, נקרעו לך השקיות בדרך, פנצ'ה, לא חסר.

אז אם הצלחת לעשות מה שרצית, זה כי ה' רצה וזימן לך. הקדוש ברוך הוא, הוא זה שקובע את הפעולות האמתיות, והוא זה שמחליט, מה תהיה התוצאה.

בפרשת השבוע מסופר, שה' ביקש ממה ללספור את עם ישראל. הספירה של עם ישראל היתה מגיל 20 ומעלה, זה קל יחסית ללספור.

אבל בספירה של בני לוי, היה קושי, אותם ה' ביקש ללספור מגיל חודש ומעלה. מביא רש"י (במדבר ג, טז), "אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא: היאך אני נכנס לתוך אהליהם לדעת מנין יונקיהם?!", איך אני אכנס לתוך הבתים שלהם, זה לא דרך ארץ, בית זה דבר פרטי. צנעת הפרט.

"אמר לו הקדוש ברוך הוא: עשה אתה את שלך, ואני אעשה שלי. הלך משה, ועמד על פתח האהל, והשכינה מקדמת לפניו, ובת קול יוצאה מן האהל ואמרת: כך וכך תינקות יש באהל זה..."

נשאלת השאלה, נו, אז למה משה צריך בכלל ללכת עד לפתח הבית, אם בכל מקרה ה' הוא זה שאומר לו.

ולא רק זה, וכי ה' לא יודע את כמות האנשים שיש בעם ישראל שהוא צריך לשלוח את משה ללספור אותם?

אלא, התורה רצתה ללמד אותנו, שכל אחד יעשה את שלו, וה' יעשה את השאר.

זה מאד מחזק מצד אחד, כי לפעמים אנחנו מנסים לעשות

אותו אבא כעס מאד, הוא ממש האדים מכעס... "לוותר?
למה שהוא יותר? אם זה שלו והוא תפס, אז שיישאר לו!!!".
היא היתה בהלם!

מי שמחנך את הילד שלו לכוחי ועוצם ידי, אתה המרכז,
אל תתן לאף אחד לקחת לך, נכון שאולי לא יהיה חסר לו את
מה שהוא צריך, נראה לך שהפכת אותו ליצור חזק.
אבל באותה מידה הוא עלול לריב עם אשתו, עם הבעל
הבית שלו, עם השכנים, עם כולם הוא יריב, וממילא יוצא
שהפכת אותו להיות מסכן, גרוש, מפוטר ומובטל, זה שווה?...
אבל ילד שמתחנך לאמונה, שמה שמגיע לי יגיע לי, אף
אחד לא קובע כלום, רק ה'; ואי אפשר לקחת לי כלום,
והמאמץ שלי לא קובע, רק רצון ה'.

אין לו מה לריב עם אף אחד, כי זה לא השכן, זה ה'. וזה
לא המנהל, זה ה'. זו לא אשתי, זה אני שצריך להשתפר. וברגע
שהוא עשה את מה שהוא יכול, הוא רגוע, ומאמין שה' יעשה
את השאר. איזה חיים טובים נתת לו.

אם אני אפנה לבן אדם בן 50, ואומר לו, "תספר לי איזו
חווייה שאתה זוכר מבית הספר", מה הוא יזכור? רק חוויות
שנחרתו אצלו עמוק.

אנשי האמונה, חווים את כל מה שעובר עליהם אחרת,
חווים חוויות שליליות בצורה פחות קשה, יותר אופטימית,
ממילא זה נחרת אצלם פחות עמוק בנפש, ופחות צלקות,
וממילא פחות טיפולים נפשיים וחרדות - וממילא חיים יותר
יפים!

סיפר שליח חב"ד (מתוך: פניני עין חמד, ויקרא, תשס"ח):
זה קרה לפני כמה שנים. ישבתי באולם בית מלון
בקראקוב, ופתאום ניגשה אלי אישה מקומית מבוגרת, היא
נראתה מתוחה ונרגשת.

"לפי איך שאתה נראה", אמרה, "זה נראה שאתה רב יהודי.
אני זקוקה לעצה". "בבקשה", אמרתי.

היא התיישבה מולי, והחלה לספר: "כשפרצה מלחמת
העולם השנייה, הייתי ילדה. ההורים שלי, שרצו להציל אותי,
הפקידו אותי בידי משפחת מכרים נוצרים מהעיר.

החיים שלי הפכו לקשים. את ההורים שלי כבר לא ראיתי
מאז, ובמשפחה המאמצת הייתי נטע זר. בני הבית ניצלו אותי
כל הזמן עד כדי השפלה.

יום אחד, גמלה בלבי החלטה, לעזוב את הבית ויהי מה,
אני לא מסוגלת עוד לסבול. באישון לילה קמתי מהמיטה, יצאתי
מהבית, ונמלטתי כל עוד רוחי בי. בחוץ שרר חושך מוחלט.
גשם עז ירד, והרטיב אותי עד לשד עצמותי.

הלכתי והלכתי בלי להסתכל אחורה. לפנות בוקר, הגעתי
לכפר מסוים, שם אף אחד לא הכיר אותי, הסתרתי את
העובדה שאני יהודייה, והמצאתי איזשהו סיפור כיסוי על
הנסיבות שהביאו אותי לשם.

מהר מאד השתלבותי בחיי הכפר. מצאתי לי מקום מקלט,
והתחלתי לעבוד בעבודות המשק. במרוצת הזמן מצאה חן
בעיני דרך חיים של הכפריים, אהבתי את עבודות המשק
ושמחת החיים החלה לחזור אלי שוב.

ככל שחלף הזמן, הזכרונות מהמשפחה ומהעבר היהודי
שלי, הלכו והתעמעמו, עד שכמעט נשכחו לגמרי.

חלפו כמה שנים. נישאתי לאחד מבני הכפר, צעיר פולני,
שתמיד סייע לי בעבודות המשק, ועמד לצדי בכל בעיה.

החיים עם הפולני, היו טובים ויפים. נולדו לנו שלושה ילדים.
הייתי מאושרת בחלקי. בינתיים גדלו הילדים, והקימו בתים
משלהם.

לפני זמן מה, התגלתה בגופי מחלה ממארת. הרופא העריך
שנותרו לי רק כמה חודשים לחיות. התחלתי להכין את עצמי
לפרידה מהעולם.

והנה לפני כמה ימים, אמא שלי באה אלי בחלום, בוכה
ומתחננת, 'אנא בתי! רוב חייך חיית כגויה לכל דבר, בלי חג
ומועד, בלי שבת, בלי כשרות, אני מתחננת לפניך, לפחות
תמותי כמו יהודייה... אנא הבטיחי לי, שלאחר פטירתך יקברו
אותך בקבר ישראל!..'

עכשיו כבוד הרב, אני אובדת עצות, תן לי עצה מה
לעשות, איך אוכל לפגוע בבעלי המסור ובלידים, כשיתברר
להם שכל השנים הסתרתי מהם את העובדה שאני יהודייה,
אני בסך הכל רוצה לסיים את החיים בנועם ובשלווה, ולא
מתוך כעס ומריבה עם האנשים הקרובים לי ביותר, סיימה
האישה את דבריה, ואנחה כבדה פרצה מליבה...

הרהרתי בסיפור העצוב שלה כמה רגעים.
"האם יש לך חברה טובה?", שאלתי. "כן", ענתה.
"אם כן, תכתבי את הסיפור שלך במכתב, ותוסיפי שם את
הבקשה שלך להיטמן בבית קברות יהודי, תפקידי את המכתב
אצל אותה החברה הטובה, ותבקשי ממנה, למסור אותו
לבעלך רק לאחר פטירתך, אני חושב, שגם הוא ירצה לכבד
את הבקשה האחרונה שלך".

האשה הודתה לי בחום, ופנתה לדרכה...
חלפו כמה שנים, ושוב הזדמנתי לפולין, אבל הפעם
התאכסנתי בוורשה הבירה.

יום אחד, עצרתי מונית, וביקשתי להגיע לציר ביאלה. נהג
המונית עשה עלי רושם של אדם הגון ואדיב. יצאנו לדרך.

כשהלפנו על פני הבתים של ורשה, הרהרתי בחיים
היהודיים שתססו בה לפני קצת יותר מיובל שנים, חשבתי על
בתי הכנסת ובתי המדרש, על האדמו"רים והחסידים, על ילדי
חמד מסולסלי פאות, ועל קול התורה שבקע ועלה מהסמטאות.

הנהג החליט להפיר את השתיקה. "אתה יודע", אמר, "יש
לי סיפור מעניין לספר לך", והחל לספר...

"לפני כמה שנים אמא שלי נפטרה ממחלה קשה.
בעוד אנחנו מעכלים את הבשורה ומתכוננים להלוויה,
נקשה אחת השכנות על דלת הבית, ובעיניים דומעות הושיטה
לאבא שלי מכתב, 'אשתך הפקידה את המכתב הזה אצלי,
ובקשה שאמסור לך אותו מיד לאחר מותה', אמרה.

במכתב הזה, אמא שלי התוודתה שהסתירה מאתנו את
זהותה היהודית. היינו בהלם!!! הפנים של אבא שלי החווירו
כסיד, ועיניו בהו בחלל... וכעבור רגע, הוא פרץ בבכי נסער...

לבסוף, הוא פנה אלינו ואמר, "טוב, עכשיו נסדר לאמא לוויה
רגילה, ונקבור אותה בבית הקברות הרגיל כדי שאיש
מהשכנים לא יפתח פה, אבל בעוד זמן מה, נאמר לכולם
שאנחנו רוצים להעביר את אמא לעיר טיטשין כדי לקבור אותה
ליד ההורים שלה, וכך נוכל לקיים את בקשתה האחרונה
להיקבר בבית קברות יהודי".

קולו של נהג המונית נשנק לרגע, הוא היה נרגש מאוד,
למען האמת גם אני התרגשתי מאוד... אבל אז התברר לי,
שליפור הזה יש המשך...

"לפני כמה חודשים", המשיך הנהג, "אבא שלי קיבל התקף
לב. כולנו הרגשנו שהוא חי על זמן שאלו יומיו ספורים.
ערב אחד, הוא קרא לי, לאחי הבכור, ולאחותי, 'אתם
זוכרים את המכתב שאמא השאירה אחריה?' שאל-אמא,
'תדעו לכם, שגם אני יהודי! ממש כמו אמא שלכם! נאלצתי גם
אני לברוח בזמן המלחמה, ולהסתיר את היהדות שלי כדי
להציל את עצמי. אני מבקש מכם, שלאחר מותי, תקברו אותי
ליד אמא בבית הקברות היהודי בטיטשין!..'

לא ידעתי את נפשי. ליתר ביטחון, שאלתי לשם אמו,
ובאמת זו הייתה אותה אשה שפגשתי בקראקוב. שמרתי את
הסוד לעצמי, ולא סיפרתי לו על חלקי בסיפור.

אחר כך, התכנס הנהג בתוך עצמו, והשקט שב לשרור
במונית. הוא חשב על מה שחשב, ואני חשבתי על התלאות
שפקדו את עמנו, ועל הניצוץ היהודי שבכל זאת לא כבה...

השיעורים נמסרו ונערכו ע"י האברך דוד יעקב עבו - מוהל מוסמך.
050-4148948. ניתן לקבל גם במייל david050148948@gmail.com

הנהג המונית נשנק לרגע, הוא היה נרגש מאוד,
למען האמת גם אני התרגשתי מאוד... אבל אז התברר לי,
שליפור הזה יש המשך...

"לפני כמה חודשים", המשיך הנהג, "אבא שלי קיבל התקף
לב. כולנו הרגשנו שהוא חי על זמן שאלו יומיו ספורים.
ערב אחד, הוא קרא לי, לאחי הבכור, ולאחותי, 'אתם
זוכרים את המכתב שאמא השאירה אחריה?' שאל-אמא,
'תדעו לכם, שגם אני יהודי! ממש כמו אמא שלכם! נאלצתי גם
אני לברוח בזמן המלחמה, ולהסתיר את היהדות שלי כדי
להציל את עצמי. אני מבקש מכם, שלאחר מותי, תקברו אותי
ליד אמא בבית הקברות היהודי בטיטשין!..'

לא ידעתי את נפשי. ליתר ביטחון, שאלתי לשם אמו,
ובאמת זו הייתה אותה אשה שפגשתי בקראקוב. שמרתי את
הסוד לעצמי, ולא סיפרתי לו על חלקי בסיפור.

אחר כך, התכנס הנהג בתוך עצמו, והשקט שב לשרור
במונית. הוא חשב על מה שחשב, ואני חשבתי על התלאות
שפקדו את עמנו, ועל הניצוץ היהודי שבכל זאת לא כבה...

השיעורים נמסרו ונערכו ע"י האברך דוד יעקב עבו - מוהל מוסמך.
050-4148948. ניתן לקבל גם במייל david050148948@gmail.com